

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους

Ὁ ἐλεήμων τρόπος ζωῆς "Ὁχι στὸ «ἐγώϊστικὸ ψωμί»!

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές

Ἀς ἀξιωθοῦμε καὶ ἐφέτος, στὴν διάρκεια τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, νὰ εὐρισκώμεθα διαρκῶς ὑπὸ τὴν ὀλόφωτον Σκέπη τῆς Θεοτόκου, μετὴν εὐχὴ τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ.

Ἡ πολύμορφος κρίσις σὲ ἐθνικὸ καὶ διεθνὲς ἐπίπεδο συνεχίζεται καὶ ἐπιδεινώνεται, ἐν μέσῳ ἀντικρουομένων ἀπόψεων καὶ ἀνησυχητικῶν φαινομένων, τὰ ὁποῖα ἀναδεικνύουν τὴν μεγάλη σοβαρότητα τοῦ ζητήματος μετὰ ἐξαιρετικὴ ἔμφασι.

Τὸ πολὺ ἐνθαρρυντικὸ στὴν δοκιμασίᾳ αὐτῇ εἶναι ὅτι ἀνακαλύπτουμε βαθμιαίως τὴν Ἀλληλεγγύη καὶ τὸν Ἐθελοντισμό, τοὺς εὐαγγελικοὺς αὐτοὺς θησαυροὺς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν λησμονηθῆ μέσα στὴν μέθη τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, τὶς πηγὲς αὐτὲς ὄλων τῶν προσωπικῶν καὶ κοινωνικῶν δεινῶν.

Καλούμεθα, ὡς μέλη τίμια τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, νὰ συνειδητοποιήσουμε -στὴν κρίσιμη αὐτῇ καμπῇ- τὴν Ἐνότητά μας καὶ τὶς ἄμεσες κοινωνικὲς ἀπόρροιές της, ὥστε τὸ Μυστήριο τῆς Εὐχαριστίας νὰ εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένο μετὰ τὸ Μυστήριο τοῦ Ἀδελφοῦ.

Δὲν νοεῖται Εὐχαριστία χωρὶς Διακονία, εὐχαριστιακὴ συμμετοχὴ χωρὶς θυσιαστικὴ διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ μας· στὴν Εὐχαριστία-Δεῖπνο μᾶς διακονεῖ ὁ Χριστὸς μας καὶ στὴν Διακονία-Θυσία διακονοῦμε ἐμεῖς τοὺς ἄλλους, ὡς Διάκονοι τοῦ διακονοῦντος ἡμᾶς Χριστοῦ, τὸ δὲ δεύτερο (Διακονία) ἀποτελεῖ προϋπόθεσι τοῦ πρώτου (Εὐχαριστίας) καὶ ἐπαληθεύει αὐτό.

Ἡ ὁλόνεν αὐξανομένη αἴσθησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Συλλογικότητος μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι εἴμεθα «Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ» καὶ «ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιος» (Α΄ Κορινθ. γ΄ 9, 16-17), τοῦτο δὲ μᾶς βοηθεῖ νὰ ἔχουμε ἕναν ξεκάθαρο ὀρίζοντα στὴν πορεία μας πρὸς τὰ Ἔσχατα:

• ὕψιστο κριτήριο: τὸ Μυστήριο τοῦ Ἀδελφοῦ (Διακονική-Θυσιαστική Ἀγάπη)·

• ἀγωνία μας: ἡ ἐν Χριστῷ Πτωχεία (κατὰ τῆς μετατροπῆς τοῦ ἀνθρώπου σὲ κερδοσκοπο-καταναλωτή-ἐπενδυτή)·

• ἐλευθερία μας: ἡ ἀποφυγὴ τῆς ὁποιασδήποτε ἐπιγείου ἐξασφάλισεως (κατὰ τῆς «ἀνασφάλειας»).

Ὅταν προσεύχεται ὁ Χριστιανὸς πρὸς τὸν Ἄρτο τῆς Ζωῆς, τὸν καταβάντα ἐξ Οὐρανοῦ, λέγει: «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον»· Κύριε, «δὲν προσεύχομαι σὲ Σένα γιὰ τὸν ἄρτο μου, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄρτο μας. Γιατί νὰ ἔχω μόνο ἐγὼ ψωμί, ὅταν οἱ ἀδελφοί μου ὑποφέρουν ἀπὸ πείνα; Θὰ ἤμουν καλλίτερος καὶ πιὸ δίκαιος ἢν ζητοῦσα ν' ἀφαιρέσεις κι ἀπὸ μένα τέτοιο ἐγωϊστικὸ ψωμί. Ἡ πείνα γίνεται πιὸ γλυκιά, πιὸ ἥπια, ὅταν τὴν μοιράζῃσαι μὲ ἀγαπημένους σου ἀδελφούς» (Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς).

Ναί, ἅς μοιραζώμεθα μὲ τὸν Ἀδελφὸ μας «τὸν ἄρτον ἡμῶν», μάλιστα στὴν κρίσιμη αὐτὴν ἱστορικὴ συγκυρία, διότι αὐτὸς ὁ ἐλεήμων τρόπος ζωῆς ἀποτελεῖ τὴν καρδιά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τρόπου υπάρξεως, ἐφ' ὅσον μόνον διὰ τοῦ Ἀδελφοῦ μας καὶ μαζί μὲ τὸν Ἀδελφὸ μας θὰ συναντήσουμε τὸν Χριστό μας καὶ θὰ συμμετάσχουμε στοὺς Γάμους τοῦ Ἀρνίου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν!

1η Σεπτεμβρίου 2011 ἐκ.ἡμ.

† Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανός,

Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος